

Poema op de Veluwe

Laat in de middag, op een mooie dag in juni van het jaar 2005, ging ik een eindje wandelen. Ik doe dat graag. Ik liep aan de rand van Loenen in de buurt van de Vrijenberg. Plotseling zie ik een dier aan de rand van het bos; een groot dier. Eerst dacht ik dat het een loslopende hond was, maar in zijn beweging leek het meer op een kat, maar dan wel een heel grote kat.

De afgelopen dagen was regelmatig in het nieuws geweest dat er een poema op de Veluwe rond zou lopen. Er was, bij gebrek aan interessanter nieuws, een hele hype ontstaan. Ik ging er van uit dat het een broodje aap verhaal was. Maar wat ik daar zag was geen verzinsel. Daar liep echt een heel groot katachtig dier. Een poema? Zou best kunnen. Ik besloot er achteraan te gaan.

Het dier verdween tussen de bomen en ik volgde het op veilige afstand. In het bos was het opvallend donker. Toen mijn ogen daaraan gewend waren kreeg ik het dier weer in mijn vizier. Het liep bij mij vandaan, niet snel, zodat ik het makkelijk bij kon houden. Alsof het wilde dat ik het zou volgen.

Ik kwam op plekken waar ik nooit eerder was geweest; waarvan ik het bestaan niet eens wist. Het spaarzame zonlicht dat zich door het dichte bladerdak heen wist te dringen creëerde een mysterieuze sfeer. Ik zag het water van de Vrijenbergerspreng kabbelen en hoorde de wind zachtjes ruisen. Aan de overkant van de spreng stond een grote eenzame wolf. Een bruine beer stond met zijn poten in het water en wiegde zijn kop langzaam heen en weer. Verderop zat een kleine jongen met zwart verwilderd haar, gekleed in niet meer dan een lendendoek, bosbessen te plukken. De dieren en de jongen leken mijn aanwezigheid niet op te merken.

Ik keek om mij heen. Waar was ik terecht gekomen? Achter mij lag het vertrouwde dorp Loenen. Vóór mij een ongekend avontuur. Ik wist wat ik moest doen; wat iedere inwoner van Loenen zou doen. Ik keerde terug op mijn schreden, naar het dorp dat voor mij zo vertrouwd was. Wellicht niet zo spannend als een bos vol wilde dieren, maar wel zo veilig en voorspelbaar.

Toen ik thuis kwam vroeg mijn vrouw of ik lekker gewandeld had. Ik bevestigde dat en schoof aan tafel. Het eten was net opgediend. Ik heb nooit gesproken over mijn avontuur in het bos. Niet met mijn vrouw en zeker niet met de pers.

In Apeldoorn staat een kunstwerk dat “kooi-met-geen-poema-er-in” heet. De kunstenaar drijft de spot met het verhaal dat inmiddels door velen naar het rijk der fabelen is verwezen. Maar ik weet beter. Ik denk dat de poema nog steeds rondwaalt op de Veluwe. Net als de andere dieren en de verwilderde jongen die ik die middag had gezien. Naar de plek waarheen de poema mij die middag had geleid ben ik nooit meer op zoek gegaan.